

RETEN I ROSKILDE DOM

afsagt den 3. december 2024

Sag

Sagsøger

(beskikket advokat

A

)

mod

Sagsøgte

(advokat Thomas Birch)

Denne afgørelse er truffet af dommer

.

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 5. juni 2023.

Sagen angår erstatning for personskade som følge af et hundebid den 19. september 2013.

Sagsøger

har nedlagt påstand om, at Sagsøgte

skal

betale 200.000 kr. med procesrente fra skadestidspunktet, subsidært fra rettens fremsættelse i retten.

Sagsøgte

har påstået frifindelse.

Retten traf den 11. oktober 2024 afgørelse om at udskille spørgsmålet om, hvorvidt Sagsøger krav er forældet til særskilt afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2. Spørgsmålet har været mundtligt forhandlet.

Oplysningerne i sagen

Sagsøger blev den 19. september 2013 bidt i hånden af en hund. Den 5. november 2014 anlagde han sag mod **Sagsøgte** med påstand om, at forsikringsselskabet skulle anerkende, at der ikke skulle ske nedsættelse eller bortfald af erstatningen for den personskade, der overgik ham i anledning af hundebiddet, og at erstatningens skulle forrentes efter forsikringslovens § 24 principalt fra stævningens indlevering. Ved dom 3. november 2015 tog retten anerkendelsespåstanden til følge, men frifandt forsikringsselskabet for rentepåstanden. Forsikringsselskabet ankede sagen til landsretten, men hævede anken den 16. november 2016.

I en vejledende udtalelse 16. september 2019 vurderede Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at **Sagsøger** varige mén som følge af skaden den 19. september 2013 var 8 pct. og erhvervsevnetabet mindre end 15 pct.

I en e-mail af 5. februar 2020 fra forsikringsselskabets advokat, advokat Thomas Birch, til **Sagsøger** advokat, advokat A, afviste forsikringsselskabet at genoptage sagen eller at udbetale erstatning til ^{Sagsøger}. Advokat Thomas Birch anførte, at hvis **Sagsøger** ønskede at gå videre med sagen, skulle eventuel stævning sendes til advokaten til frafald af forkyndelse.

Stævning i sagen blev indleveret til retten den 5. juni 2023.

Sagsøger har fri proces.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i sit påstandsdokument anført:

"Ad forældelse og retskraft

Sagsøger er enig i de faktiske forhold, men det centrale er her, at der foreligger en dom i sagen afsagt den 3. november 2015 og hvorefter ^{Sagsøgte}, er blevet pålagt at anerkende, at der ikke skal ske nedsættelse eller bortfald af erstatningen for den personskade, der er overgået sagsøgeren i anledning af, at sagsøgeren den 19. september 2013 blev bidt af en hund. Der er herudover et spørgsmål om rentepåstand og et spørgsmål om sagsomkostninger.

Den pågældende dom er endelig, idet anken blev hævet den 16. november 2016 jf. bilag C, fra hvilken dato forældelsesfristen for dommen skal regnes.

Det gøres herefter gældende, at den pågældende dom er retskraftig i 10 år efter dommens afsigelse, dvs. mindst frem til 3. november 2025, reelt frem til 10 år fra sagsøgte hævede anken og dvs. til den 16. november 2026, og da nærværende sag er anlagt flere år før denne dato, er sagsøgers krav således ikke forældet, ej heller ved ændringerne af sagsøgers påstande.

Det bestrides, at de kortere forældelsesfrister, som angivet af sagsøgte skal anvendes i nærværende sag i en situation, hvor der foreligger en dom, og hvor der indenfor perioden for denne doms retskraft skal foretages en opgørelse af sagsøgers tilgodehavende. Det forhold, at dette ikke er sket umiddelbart efter september 2013 skyldes forventeligt sagsøgers personlige forhold, men det ændrer ikke retskraften af den afsagte dom.

Sagsøger er enig i, at der på baggrund af den for sagsøgers repræsentant ikke kendte byrets- og landsretsdom skulle have været nedlagt en betalingspåstand ved sagens anlæg. Anerkendelsespåstanden svarer således til det, der allerede er afgjort ved byrettens dom. Denne forældes som tidligere angivet først tidligst i 2026. Der var således "tid nok" til at nedlægge en betalingspåstand straks Civilstyrelsen meddelte tilladelse hertil, hvilket er sket.

Det er korrekt, at der fremgår det af sagsøgte citerede, jf. duplikken side 2, men det bemærkes, at hverken sagsøgers repræsentant eller Civilstyrelsen ved gennemgang af sagen havde konstateret eller vurderet, at der forelå tidligere domme af relevans for nærværende sag.

De nævnte journalnotater, bilag 9 side 7 og 11, viser blot, at hvilke erklæringer, der har været indkaldt til.

Disse viser intet om, at der tidligere har været en retssag med et anerkendelsessøgsmål, der er vundet af sagsøger.

Det er muligt, at kravet foreløbigt kunne have været opgjort i 2020, men dette er konkret ikke sket. Dommen afsagt i anerkendelsessøgsmålet har retskraft i 10 år. Situationen er netop den, at dommen fastslår fordringens eksistens, men ikke fordringens størrelse, der således ikke var anerkendt. Dette skal blot ske inden forældelsesfristen, jf. dommen, tidligst udløber i 2026.

Det bestrides således, at der foreligger forældelse og at den afsagte dom fortsat har retskraft."

Sagsøgte har i sit påstandsdokument anført:

"Anbringender og indsigelser

Det gøres gældende, at sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning som følge af hændelsen den 19. september 2013 er forældede i medfør af forældelseslovens § 21, stk. 5, jf. §§ 2 - 3 og § 16.

Allerede i november 2014 og allersenest på tidspunktet for AES' vejledende udtalelse af 16. september 2019 var eller burde sagsøger være i stand til at opføre sit erstatningskrav som følge hændelsen 19. september 2013. Der henvises til sagens bilag A og bilag 2. Under alle omstændigheder var eller burde sagsøger på de anførte tidspunkter være fuldt ud bekendt med, at hændelsen den 19. september 2013 begrundede krav om erstatning for såvel midlertidige som varige følger deraf. Forældelsesfristen for sagsøgers evt. berettigede krav har således længst været suspenderet i medfør af forældelseslovens §§ 2-3 indtil den 16. september 2019, fra hvilket tidspunkt der så senest løb en frist på 3 år for sagsøger til at afbryde fristen.

Sagsøger opnåede ved dommen af 3. november 2015, jf. sagens bilag B, alene anerkendelse af sin påstand om, at erstatningen for den personskeade, der overgik ham 19. december 2013, ikke skulle nedsættes eller bortfalde. Dommen blev anket, men efterfølgende hævet den 16. november 2015. Der blev herefter på sagsøgers ensidige initiativ og uden sagsøgtes medvirken indhentet en psykiatrisk speciallægeerklæring dateret den 8. november 2017, jf. bilag 1, og en vejledende udtalelse fra AES dateret den 16. september 2019, jf. bilag 2. Efter indhentelsen af den vejledende udtalelse, jf. bilag 2, afviste sagsøger den 5. februar 2020, bilag 4, at genoptage sagen eller i øvrigt udbetale personskeadeerstatning til sagsøger, og det blev tilkendegivet overfor sagsøger, at hvis sagsøger ønskede at gå videre med sagen, skulle dette ske ved fremsendelse af stævning.

I forløbet efter den 16. september 2019 har parterne således ikke været i realitetsforhandlinger om opgørelsen af sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning som følge af hændelsen den 19. september 2013. Den 3-årige frist for forældelse har således heller ikke været midlertidigt afbrudt siden den 16. september 2019.

Måtte retten finde, at parterne har været i realitetsforhandlinger om sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning, og at sådanne forhandlinger blev indledt på et tidspunkt, da forældelse af sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning ikke allerede var indtrådt, gøres det gældende, at forhandlingerne blev endegyldigt afsluttet den 5.

februar 2020, da sagsøgte afviste at genoptage sagen eller i øvrigt udbetale erstatning til sagsøger, jf. bilag 4. Fra dette tidspunkt havde sagsøger en frist på 1 år til at effektuere endelig afbrydelse af de løbende forældelsesfrister, og dog fortsat indtil 3 år regnet fra den 16. september 2019, hvis forældelsesfristerne måtte have været suspenderet indtil da i medfør af forældelseslovens §§ 2-3.

Også i den situation er sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning som følge af hændelsen den 19. september 2013 imidlertid forældet, idet sagsøger først indleverede stævning imod sagsøgte den 5. juni 2023.

Sagsøgers synspunkt om, at forældelse af sagsøgers eventuelt berettigede krav på erstatning tidligst indtræder i 2025 som følge af, at sagsøger i 2015 opnåede dom over sagsøgte, bestrides. Fordringens størrelse i nærværende sag blev således ikke fastslået ved dommen fremlagt som bilag B, hvorfor der ikke gælder en 10-årig forældelse for sagsøgers opgørelse af krav på erstatning regnet fra tidspunktet for dommens afsigelse den 3. november 2015. Tilsvarende gør sig gældende i henseende til ankesagen for landsretten, jf. bilag C.

Den 10-årige forældelsesfrist finder således først anvendelse, når såvel en fordrings eksistens som dens størrelse er fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse, hvilket netop ikke er tilfældet i denne sag, hvor alene fordringens eksistens uden afkortning blev fastslået ved dom af 3. november 2015, jf. bilag B.”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Sagsøger blev den 19. september 2013 bidt i hånden af en hund. Den 5. november 2014 anlagde han sag mod **Sagsøgte** med påstand om, at forsikringsselskabet skulle anerkende, at der ikke skulle ske nedsættelse eller bortfald af erstatningen for den personskade, der overgik ham i anledning af hundebidde, og at erstatningen skulle forrentes efter forsikringslovens § 24 principalt fra stævningens indlevering. Ved dom 3. november 2015 tog retten anerkendelsespåstanden til følge, men frifandt forsikringsselskabet for påstanden vedrørende forrentning.

Det fremgår af § 5, stk. 1, nr. 3, i forældelsesloven, at forældelsesfristen er 10 år, når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved

forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse.

Ved rettens dom af 3. november 2015 blev det fastslået, at **Sagsøgte** skulle anerkende, at der ikke skulle ske nedsættelse eller bortfald af erstatningen for den personskaade, der overgik **Sagsøger** i anledning af hundebiddet. Fordringens størrelse blev således ikke fastslået, og kravets størrelse følger ikke og kan ikke udledes af dommen. **Sagsøger** krav er derfor ikke omfattet af den 10-årige forældelsesfrist i forældelseslovens § 5.

Kravet er dermed omfattet af den 3-årige forældelsesfrist i lovens § 3, stk. 1, der løber fra skadens indtræden, jf. § 2, stk. 4, idet forældelsen dog foreløbigt kan afbrydes efter reglerne i lovens kapitel 6.

Den 3-årige forældelsesfrist blev foreløbigt afbrudt ved **Sagsøger** sagsanlæg den 5. november 2014. Sagen blev endeligt afgjort ved forsikringsselskabets meddelelse af 16. november 2016, om at man hævdede anken, og kravet forældedes herefter tidligst 1 år efter den 16. november 2016, jf. forældelseslovens § 21, stk. 1.

Retten lægger efter bevisførelsen til grund, at der efter retssagens afslutning blev indledt forhandlinger om kravet på erstatning for varigt mén og erhvervsevnetab, idet parterne var enige om at anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om en vejledende udtalelse om méngrad og erhvervsevnetab. Efter at den vejledende udtalelse forelå den 16. september 2019, afviste forsikringsselskabet i en e-mail af 5. februar 2020 at genoptage sagen eller at udbetale erstatning til **Sagsøger**.

Retten finder, at forsikringsselskabets afvisning var klar og utvetydig, og at den foreløbige afbrydelse af forældelsesfristen herved ophørte med den følge, at forældelse af erstatningskravet ville indtræde den 5. februar 2021, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5. Da stævning i sagen blev indleveret til retten den 5. juni 2023, var kravet således på dette tidspunkt forældet.

Herefter, og da det, som **Sagsøger** i øvrigt har anført, ikke kan føre til et andet resultat, tages **Sagsøgte** påstand om frifindelse til følge.

Efter sagens værdi, forløb og udfald, herunder at hovedforhandlingen alene har angået spørgsmålet om forældelse, skal statskassen i sagsomkostninger betale 30.000 kr. til **Sagsøgte**. **Sagsøgte** er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Sagsøgte
findes.

, fri-

Statskassen skal til **Sagsøgte**
, betale sagsomkostninger med 30.000 kr.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.